

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, 1'25 pts.

Un número solt, DEU cts.

UEI!

Feim avinent als nostros col·laboradors, que enviïn tots els articles a l'antiga direcció:

Jardí de la Reina, 19.—Palma.

Per la rassa... i per Mallorca

No son ni de molt suficients les quatre colònies escolars que se fan a Mallorca, ni signifiquen cap progres ni verdadera preocupació per la rassa i pels infants.

Fa ja mes de vinticin anys que se feu la primera. A l'hora d'are, de ciutat tot sol haurien de sortir mes de 250 atlots anyalment.

La Diputació i l'Ajuntament que son els únics qu'han fet en aquest sentit, no han aixamplat gens aquest servici. Les entitats, societats i corporacions, també han deixat això, com a cosa de tercer ordre o ni siquiera hi han pensat mai.

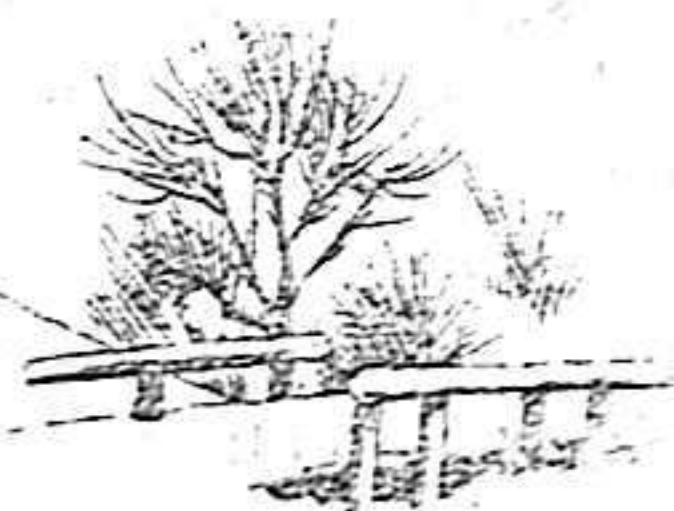
I noltros creim que el *Círculo Mallorquí*, la *Veda*, el *Veloz*, les *Mines*, etc., podrien cada una per sí sols sostenir una colonia escolar. O per lo manco contribuir amb una bona cantidat an aquest fi.

La mateixa lliga antituberculosa, fent-se seu l'aforisme «val mes prevenir que curà» podria esser un element valió per promoure una campanya en aquest sentit.

Ara per ara no hi ha res que fér: Pero per l'any qui vé, podria ja constituirse una lliga, formada per representans del Ajuntament, presidents de societats, i persones particulars per promoure-la i organisar la replega de medis econòmics.

I així veuriem, cada any sortir uns quants cents d'infants a respirar, a disfrutar del gran bé que les Colònies proporcionen, creant a poc a poc un cinturó al entorn de Mallorca de casetes blanques, ont al mig d'alegria, se referien a cents les vides dels homos de demà.

El Sembrador

Una enhorabona

Un pesar

Unas ideicas

Com tothom sap l'altra diumenge hi va haver *martirisació de cavalls i bous* i per lo tant digem-li una *clase* mes en favor de la escola de barbarie i selvetjisme del nostre poble, un tribut mes en honor de la brutalidat d'una horrorosa herencia de la Roma de *Bruto*, *Calígula*, *Caracalla* i *Nerón*... conservada, augmentada i millorada per els espanyols en ple sigle XX després de mes de ijidos mil anys!!

Els cavalls... aquets pobres animalets que tant de be fan als homos, a la humanitat tota, aquestes innocentes besties que quant tenen set i fam no hu poren dir a nigú, que jamai tenen se mes petita frase de rabia i dol per els seus martirisadors han estat un altre vegada mes descosits i destrosats a banyades i... *arrastats* per la horrenda inhumanitat dels homos engatats per el repugnant baf de sanc de la macabra i bacanal *fiesta nacional*.

Gracies a Deu! una veu sa alsada de forta protesta a dins la Casa de la Vila, la del republicà senyor en Francesc Villalonga Escalada a favor dels cavalls del Municipi perque no vagin a parà al inicuo *redondel*. Moltes gracies don Francesc i se servesque rebre la nostra mes complerta enhorabona per la llisod' humanitat i bons sentiments donada al nostre poble desde el seu autorisat sitial i demanam a Nostro Senyó, que toqui al cor a tots els qui tenen tan innocentes besties perque sentin els mateixos bons sentiments humanitaris del senyor Escalada en vers dels seus servidors irracionals que no poren parlar ni defensar-se.

I a la societat titulada «La Veda» actual empresaria de la plasa de toros, l'acompanyam an el sentiment per les perdues de diners en la darrera *corrida* a la qual el public li va fer *el pacio*, donant-li una bona llisod' economia practica i al mateix temps de bon sentiment cultural. Li donam el *pes same* pero... no porem plorà...

I finalment allà va es nostro projecte, *unas ideicas* en vers dels homos i de les pobres besties que no mos saben dir les seves *humanitaries* necesidats, mes dignes de tenir en compte que les inhumanitats dels que's diuen *humans*...

I allà van les *ideicas*. En primer lloc posà abeuradors en els sitis de mes trànsit com

es are a la plasa del ferro-carril, a les Enramades (un n'hi havia i ja no hi es) dos en el moll, dos en Sta. Catalina, un an el Molinar, un a la plassa de les verdurees, altre a la del Temple i un altre a la sortida del cami de Son Serra. I alguns diràn çí per ventura no duen casi tots els carreters i carrilers un poal per donar aigo a les besties? Si senyó, si, el duen, pero moltisimes vegades hem observat que per peresa de fer tal feina maten de set els sufrits animals! ja coneixeu tal gent! que solen castigà *s'insolencia* seva en bestials garrotades demunt les costelles i fins i tot per el cap...

Posant dits ebeuradors no feriem mes que copià de les capitals de *Buenos Aires*, *Riojaneiro*, *Bahia*, *Santos*, *Santiago de Chile*, etc. etc., a on mes se distingeixen en la protecció de tans bons companys del homo.

I l'altre pensament nostro es que qualche dia vendrà que no se sebrà lo que s'ha de fer del gran buc de la plassa de toros, noltros ja hu tenim ben pensat, que la Casa de la Vila el compri per posar, pocs dcblers se necesitan per la transformació, un establiment de banys públics *¿gratis?* no tant pero... casi casi i la siguent forma, per exemple. Lo qu'es are *redondel*, ben cimentat i format un especia de safareix per destinar-lo a la natiació d'homos i dones, naturalment, amb hores diferentes i per la modesta paga de... dues peses grosses. I en els corredors! no ni ha pocs! el banys de pastera o pica, d'aigo freda, i freda i calenta. Preu per los de freda un real i per els altres dos reals. Aquets diners no tan sols servirian per el gasto sino que també per amortisar el capital de compra del inmoible.

Hace? com diuen els castellans? Ido ja té un altre cosa en que pensá el senyor Escalada. Els únics perjudicats en tal cas serian els potecaris i els metges i pot sé ells mateixos mos ajudarian a fer el seu *descalabro* propi. Que no es axí?

I una de les coses mes costoses dels banys es la presió del'aigo i com tota vegada que la plassa de toros está tan aprop de la ciquia de la ciutat i a mes baix des nivell l'aigo devallaria tota sola i a presió, senza mes gasto.

Cavallers; no som suat molt, la nostra *ideica* no es res de lo alto, pero... que no está en lo posible?

Que Sant Antoni patró de les bisties i San Sentit Comú, patró del homos mos ho tengan en compte al altre mon. Amen.

PEP PASTILLA DE L'ARENAL

CREPUSCULAR

Pst...! El sol s'en va a la postal
ja ha arribada la seua hora...
plany el vent... la terra plora...
mor el jorn... La nit s'acosta!

La mar ronca sordament;
parpellejen les estrelles
com esbart de marevelles
esteses p'el firmament...

Tot respira melangia...
Cau la ait, com una llosa,
demunt la tomba del dia...

I tot calla... tot reposa...
Corren aires d'agonia...
resa el bosc... La nit es closa!

M. LÓPEZ LLULL.

DEL DIA

De broma en broma el tranvia ja arriba a Ca's Catalá.

—¡Vaje un miracle!—pot sé'm digueu.

Mes jo vos contestaré que no es miracle; pero si es un geroglific.

Veureu.

De Ciutat a Porto-Pi hi ha una distancia d'uns quatre Kms. i fan pagar del viatge un real. I de Porto-Pi a Ca's Catalá sols n'hi ha uns tres i el viatge costa també 0'25 pessetes.

Aveure si no es aixó un vertader geroglific!!

I a propòsit de tranvies.

Una criada, l'altra dia pujá en un d'ells amb una grossa panera plena de trastos.

El conductor li va cobrar el seu viatge, com es natural, i el de la panera.

Al cap de poc, puja un senyor, i no trobant cap asiento buit se dirigeix a la criada:

—Vol fer el favor de desocupá l'asiento que té impedit amb la panera?

—Vosté dispensi; pero la panera ha pagat i té dret a seure tan cómoda com qualsevol altre viatger...

Els dimars de la setmana passada la Casa del Poble organís un *paro general*.

Pero si hem d'esser sincers, el grau de *general* no'l tengué. Apenes arribá a *cabo* aspirant a sargent.

El no fos convengut més fer feina i de tots els qui vagaren replegar el jornal i depositar-lo a favor de les families dels pobres tranviaris detenguts i fer la mateixa manifestació un dia festiu?

Si'm contestau que no, serà porque a la Casa del Poble, lo que menos falta son doblers....

(e!)

De passada no serà ocios manifestar que hem tengué l'honor de veure l'*antic concejal* socialista sense la seva *antiga* barba i trobam que ara que fá tanta calor ha tenguda molt bona idea. Pero no mos estranya porque sabem d'*antic* que totes les seves idees sempre son bones.

EMECE

De veraneo

A forsa de reiterades súpliques, va aconseguir D. Timoteu que anàs a passar un parei de dies amb ell i la seva familia an el poblet a on van a *veranear*. Hi vaig arribar un divendres hora baixa sodrocat pel tren i per una hora i mitxa de diligencia que me va deixar pitjor que si me haguesen donat calça d'arena.

D. Timoteu, D.ª Petra la seva dona, i tots els infants m'esperavan a la plassa, aixi es que del *pescante* del cotxo vaig anar a caure dins els brassos del pare de la familia el qui me va estrenye fins que tengué ànima mentres me deia:

—Gracies a Deu, ja tenia por de que no arribases a venir mai.

Després de saludar a D.ª Petra i de fer quatre afalaguedures an els infants, partirem cap a lo que D. Timoteu anomanava el seu *recreo*.

Aquest *recreo* era un fotumbo entre casa i barraca, brut i homit, compost de una saleta d'entrada en dues *otomanes* forrades de llustrina floretjada, una taula de tres peus coberta amb un *tapete* cerolós, dues cadires baixes i un balenci en el que hi faltava un bras; ses parets estaven adornades en tres *acuareles*, obra de la majoreta de ses nines que tant porien esser marines com corrides de toros, un retrato amb vassa dorada del gefe politic del meu amic que per la curvatura de una cama deixava veure que era en Romanones.

El demés de la casa, eran tres quartets sense mes respirai que un finestró obert a devers el sòtil i una cuina plena de mosques i d'olor de rentador; a sa part de darrera hi havia un escrupol de correlet en quatre tomatiguères, un planter de juavert; un parei de gerànios i a un recó una figuera malalta que no donava ombra ni fruit.

Ja veus, me va dir D. Timoteu que sa casa no es cap palacio, pero en canvi disfrutem d'una pau i una tranquilidat que debades cercariem per dins Palma.

—Si, va afegir D.ª Petra mentres mudava els baveros an els infants, aqui no porem tenir ses comoditats que a ca nostra, pero li assegure que es temps mos passa volant i que cada minut d'aquí mos dona un any de vida.

Jo assegut an el balenci, m'engronsava pensant en sa desgracia que hauria caigut demunt es meu amic si hagués estat ver lo que deia sa seva costella, porque en confiança vos diré, que no es una dona, sino un *petrocini*, que diu una veinada meva quant vol indicar una persona dolenta.

—Vols que mentres endiumengen es sopar anem a donar quatre passes?—me va demanar D. Timoteu.

—Homo, la veritat, li vaig respondre, me estimaria mes fumar un xigarro aqui a la fresca porque en so viatge he quedat aglasat.

—Com vulgues; ja saps que aqui comandes. ¡Saps que farem! va afegir en so tò d'un que ha tengué una idea lluminosa, treurem sa tauleta an es jardí i tocarem es gramófono.

Vaig acalar es cap i me vaig disposar a sufrir es torment d'escoltar aquest dítxós ins-

trument que com a símbol de ordinaries no porien faltar an el *recreo* de D. Timoteu.

Va sonar el gramófono i mentres vomitava entre giscos i roncos cuplets i tota quanta cançó cursi puguen imaginar, el venturós espòs de D.ª Petra me posava un comentari a cada placa, i els infants jugaven a conions fent grans crits com si tots se haguesen confabulats per buidar-me el cervell.

Quant Deu va voler, la senyora de la casa va posar fi en el meu torment fent-mos mamballetes desde sa finestra de sa cuina mentres cridava:

—¡A sa taula, a sa taula!

—Santa paraula! vaig dir jo, aixicant-me i tirant sa llosca des cigarro en tanta mala sort que va anar a parar dins s'esquena del caga-nius de la casa el que va comensar a grinyolar com un ca escaldat mentres se remolcava per demunt es planté de juavert.

—¡Oh pobre nin, vaig exclamar, acalant-me tot rebent per aixicar-lo i mentres ho feia D. Timoteu que també va tenir sa mateixa idea meva, me encivellà amb el seu front tal cop a la meva seia drete que me va fer veure totes les estrelles encara que estava un poc ennegulat.

Després de posar oli a s'esquena d'en Tolito (aixi l'anomenaven) i de estopetjar la meva seia que s'inflava que era un gust, mos assegurem, mitx de costellam, porque no hi cabiem bé al voltant de la tauleta redona que hi havia al mitx de la saleta.

Vaig sopar de gana (lo que sobrava era rusca) i un poc torbat pel cop que havia rebut i pel molt de vi que amb excusa de comra el menjar me havian fet beura m'en vaig anar a dormir dins el mateix llit que el meu amic, porque la casa no donava per mes.

PEP DE NA SANTEMA.

(Acabarà).

Desde el meu poble

Abans de la festa

La festa del Patró anava acostant-se, i axi com passaven els dies creixia l'entusiasme. Les dones feian bugada general, mudaven la palla a les màrfegues, posaven llevat per *les coques de Sant Feliu*, emblanquinaven tota la casa i se desteixinaven porque fos una pintura. Per on se vulla anassen, no veian més que trui i sentien olor de petròleo: parexia qu'esperaven... ¡la venguda del Messies! Si això passava vuit dies abans de la festa, no era res comparat amb el desgavell que per tot se notava el dissapte.

La festa

Va arribar el dia tant desitjat per la gent jove del meu poble; i si gros era l'entusiasme que reinava mai l'esperansa havia fet concebre tanta realitat. L'adorno interior i exterior de l'esglesia, els arcs de murta i l'empaperinat dels carrers de la festa, indicaven la solemnitat festival. Efectivament, aixi va esser.

El dissapte, a la nit, la plassa estava que vessava de gent, a on hi havia joves i vells, rics i pobres, qu'esperaven la *revetla* o prò-

lec de la festa. Els músics, a un rústic cada-fal, llensen al aire els alegres sons d'un airós pasdoble que feia botar les cames i convidava a ballar; el *foqué* (pirotècnic) encén el primer de la nit, i... ¡ja estam amb juerga! Uns corren per por de les espíres, altres per estar davant i altres... per donar s'empentes. Hi havia per tots els guts: uns ballaven; altres se passetjaven; altres s'avorrien; altres (els nins) passaven com anguilles per entre la gent, jugant a *conións* o sostenguent guerra armats amb un ram de murta, i les velles mitx adormides, assegudes vora la paret, somreien al contemplar aquell cuadro de juventut i vida, i recordaven aquell seu bon temps, que ja per elles no tornarà.

L'endemà, dia de la festa, era un gust veure gent *mudada* que s'en anava a l'Ofici. Les fadrines lluien el *tern* millor que tenien, i els joves duïen, fins i tot, corbata. L'Ajuntament també hi va anar acompanyat de la música.

El sermó cad'any sol ésser de pinyol vermell, i enguany va ésser encare millor, merescuent el predicador—car amic d'aquest *Aucellet*—moltes felicitacions per lo bé que s'en va desfer. Acabat l'Ofici ni va haver refresc a la *Sala* que, per seguir la corrent, també va ésser *canela*.

El capvespre hi hagué corregudes an el *cos*, ballet an el *real* de la festa i música a la plassa; i entre música i xeremies, i ball, i truí, arribarem a las *postrimeries* del dia més morts que dius.

Després de la festa

Ha passat ja el bull de la festa. El nostre cos, abatut, ha hagut de fer les paus amb la

son que se queixava perquè no se li dava la seva *recció*, i les orelles encare com que recullesquen el *tiruri* de las xeremies. Ha passat ja la festa, pero, per la plassa i carrers on se feia, hi quedan sobrants, trossos de *paperi*; i per tot hi reina ambient de netedat.

¡Benhaja les festes! perquè ademés de servir de llàs d'unió entre els pobles i entre els homos, fan que se netetjin totes les cases, posant així barrera a les enfermetats, efecte moltes vegades de la brutó.

Benhaja les festes, i sobre tot aquelles aquelles que, com la nostra, conservan l'esperit mallorquí.

¡Visca sempre Mallorca!!; i els que no ho vulguen... ¡que... se fassen la guitsa!

AUCELLET VELL.

IBULL agost 1920.

CRÓNIQUES RURALS

Fulles del meu Dietari

II

¡Cliff! ¡Claff! Un xop d'aquells que el deixen a un fet una regadora...; un ull de poll engegat de ca seua instantaneament per un tacó amb pretensions de *cilindro aplanador de camins*...; un reverent susto amb mitja hora de xinglots per [consequencia...; i unes ganas fortes d'aplanar a cops de puny, els riasos de mitja humanitat...; vat aquí, bons ignorants, els resultats i les propines de les *meues aventures i quixotades*, cercant matèria per omplir les «FULLES del meu DIETARI». ¡Total res! *Gangas del oficio*... que diria algun senyor amb pretensions d'aquests

ilustrats i *super-hombres*, que quant parlen se queden convertits amb una *Torre de Babel*.

Pero... ja en parlarem un altre dia. Els qui feim vida axí com a de cartell o de prospecte, *nos debemos al público*..., com deia l'altre dia un senyor que debutà demunt una taula i que amb jocs de mans i amb *polvos de la mare selestina*, sap amb la mes fina ciencia, estirar les pessetes als pagesos embadalits. Jo avui me callaré, per donar lloc an aquesta petita crònica que m'acaba d'arribar d'uns dels pobles mes... (no tenc la paraula apropiada), de nostra illa.

Uns d'aquets dies passats, a les nou i mitja del matí, a l'estació—com si diguessim—del *Nort*, piiiitii...iiiiix, xuxuxuxuff... arribà un tren estibat de pagesos; i poc temps despues desembocava p'els principals carrers de Ciutat, una *comissió numerossísima*, composta o *integrada*,—com solen dir oficialment—de quatre o cinc persones. Un senyor molt voluminós i empaquetat, que se va dir si era el *Sr. Alcalde Mayor* (q. D. g.) un altre senyor intel·lectual que feia la llengua i que era com si diguessim *el clon de la festa*: i ademés algunes bones *pressonetes*, que no sabian si se tractava d'un enterro o d'un *dinar* a Ca'n Tomeu; i tris tras, cap a ca el Senyor Bisbe amb un tó i unes infules com si se tractàs d'una *Delegació Internacional* o d'una *Embaixada d'el Emperador de la XINA*..., ¡mai endevinarieu per qué...! ¡no vos assusteu!, nada menos que per demanar *para regir la parroquia i los feligreses de B..n.* (casí m'ha escapat el nom), un *Rector jove i guapo!* Alsa barret! Pero hi ha mes, i aquí les opinions son distintes. Uns

— 32 —

M. MARIA.—Contenta hauria d'estar pero no's cap alegria no tenir més qu'una fia i haverla de casar. (s'aixuga els ulls)
Però jo no hi vull pensar ¡vaja deixem anar això, es ver qu'el partit es bó millor no's pot desitjar. Gens me vull preocupar perquè me diu el meu cò qu'es una sort tot això. Farem festes i ben groses i vos convidam a noces quant son pare estarà bò.

FI

— 29 —

BERNAT.—Idò tornaré demà i així ja n'haureu parlat.
M. MARIA.—I llavors que no sabem si ella hi vendria a bé.
BERNAT.—D'això ja me'n avendré.
M. MARIA.—Bé, idò, ja en parlarem.
BERNAT.—Demà vespre passaré.
M. MARIA.—Ei! ja van tres! Bé mos vá! això parex una agencia de matrimonis, paciència, ja hu veurem que sortirà!

ESCENA V

ROSA.—Mumare, que no veniu?
Jesús que vos sou torbada!
M. MARIA.—Fins ara m'han aturada: are amb en Bernat Caliu llavò el Mestre de l'Escola...
ROSA.—¿Don Eusebio? que vol di! que cercava per aquí?
M. MARIA.—Valga'm que era tota sola. Bono, ja t'ho contaré en no ésser-hi en Bartomeu que tot es negoci teu.
ROSA.—Digau-m'ho.
M. MARIA.— Ja t'ho diré.
ROSA.—Per mi ara s'en nirà

diuen que el Sr. Bisbe les va fer com qui les mostra el portal! i altres, com qui diu «a un altre part teniu ses feines». ¡Vaje un brou! I lo bò que quant de tornada arribaven a la vila, encare, es miraven un a l'altre amb un pam de boca oberta, com que dientsé: Bono ¡que es estat! Res es susto!

Aquí acaba la crònica; i noitros are preguntam an aquests bons senyors, que segurament deuen esser els *pro-hombres del pueblo*: Germanets i qui vos ha enganats??! I encare s'en passetjan de tan llanuts pel mon! No està bé que persones de tant de *pisto, o tanta pita*, mos resultin are figures de teresetes que fan i diuen, lo que vol el qui les manetja de part de darrera...!!! Vaje, vaje, aprenguin a caminar totsols, que a certa edat fà molt poc favor l'haver de necessitar encare una ninyera!!!

JUVEL.

B. 30 juliol 1920.

Berbes

Un *borratxo* havia posat el seu jac demunt la somera que li anava davant, davant. Al cap de poc temps li cau el jac i agafant-lo, el posa de nou demunt la somera diguent: ¡Re-centes, un jac!

A les cinc passes torna succeir lo mateix i ell torna a dir tot content: ¡Re-centes, vat-ne-t'aquí un altre! Ja va be la cosa!

Aixó succei un parell de vegades, fins que a la fi, passant per un pont, va caure el jac per darrera vegada. I diu: Que tenc de flori tants de jacs? Vesté a fe trons!... i agafant el jac el tirà al riu.

FABIOL

Entre pagesos.

Un amo de possessió de Mallorca tenia un missatge i per questions poc importants entre la madona i sa fia d'aquesta, enamorada del missatge, los fogi; el cap de poc temps, un vespre a l'hora del sopà, si entregà el missatge an aquella familia pagesa, i dirigint-se a la fia, estimada seua d'un temps, diu:

—Bon vespre, Ave Maria Puríssima, com estàm?

—Jo, li contestà la filla, tal com *som era*, no he mudat i lo mateix desitgeria de tú.

—De manera, respongué el pages, que tu ets tornada *somera*. (Havent-ho mal entés).

Sa mare recordant-se d'algunes males passades entre eils dos, despues d'haver escoltat lo que acabaven de dir, diu: I jo... be *euveya*!!... pero no deia res. Hem de veure hasta ont arribarà això...

El missatge.—A caram!!!, sa fia *somera* i sa mare *euveya*, ja ja ja.

L'amo.—Ale!! ale!!... que jo *boc*, totduna a sopà dic, perque això pareix un corral de bisties i no una casa de persones honrades. (Olvidant-se de la paraula BOC que acabava de pronunciar.)

El missatge.—Bon reveracreu!!, quina familia; men vaig, perque sino jo tal vegada tornaria XOT, si quedava; de la mateixa manera, que eils han mudat tant, jo tal vegada tambe mudaria. Havia vengut per quedar altre vegada, si ma volieu per missatge com antes, pero en vista d'això, de que ses coses han mudat tant, adios, adios.

Tots quedarem amb un pam de boca oberta, pensant en lo que li havian dit perque sa *picàs* tant.

L'amo.—Pero Margalida!!, dirigint-se a sa filla, que li has dit tu?

Filla.—Jo?! Ma demanat a veure com estava, i li he contestat que tal com *som era*...

L'amo.—Ja, ja, ja. Ja hu veig, deu haver entés que tu havies tornada *somera* i no te vol. Ja, ja, ja.

Filla.—No idò mompare; no l'hei he dit per mal, es estat sense volé; no me hagues pensat mai que li hagues dit que havia tornada *somera*.

L'amo.—I tu Antonia, que li has dit—dirigint-se a la seua dona.

Madona.—L'hi he dit que *heu veia* a tot lo que feian, i res mes.

L'amo.—Ja, ja, ja. Ja hu crec que se'n es anat ben picat; deu haver entés tambe que havies tornada *euveya*, volguent dir tu, que veies tot lo que passava entre eils: disguts, bregues, etc. ja, ja, ja!!!

Madona.—I tu que has dit?

L'amo.—Li he dit que jo *boc*, i ja veig tambe que deu haver mal entés, que jo havia tornat «*boc*», pero heu he dit, per dirvos que *bocava* en aquell moment sa sopa i que fesseu via...

Tots.—Ja, ja, ja, ja!!!

L'amo.—Com deu haver vist això, deu haver pensat que si quedava ell, tornaria una *cabra*.

Filla.—No mompare, jo me pens que ha dit que tornaria un XOT.

L'amo.—Ja tornarà si vol que massa be li hem parlat, idò que no hu hagues mal entes, arruix, arruix!

PASTORET DE LA VALL.

Tip. de Sebastià Pizà

— 30 —

ara conversa amb mon pare
i li conta de sa mare

(sent renou i se gira cap a la cuina) i de l'amo des Barracà
que diu qu'era conco seu...

Jés! ja surt en Bartomeu?

M. MARIA.—Bono, ja podem callar.

BART. (sortint) Jo me'n vaig tot satisfet
(a sa Rosa) ¿que ja hu has dit a ta mare?

M. MARIA.—¿Jo? lo que resol son pare
per mi sempre està ben fet

(an en Bartomeu) ¿I qu'es, que vos heu entesos?

ROSA.—Jo me pareix de que si.

BART.—No hi ha tengut res que di,
i hem quedats compromesos,
i hem acordat amb son pare
casar-mos d'aquí un mes.

M. MARIA.—¡Això ja se diu fe vía!

BART.—Vui meteix me casaria
perque ella no se refés.

M. MARA.—Troba que vos heu de conèixer.

BART.—Molts de dies mos veurem,
i així mos coneixerem

M. MARA. (apart) (Ell tot va bé, an el pareixer)

BART.—Bono, jo m'en aniré,
Rosa, fins un altre dia
adios, madò Maria.

M. MARIA.—Bartomeu, que vagi bé.

— 31 —

(ja s'en hi va satisfet,
amb aquest si de ma fia,
jo casi asseguraria
que tant de cas no hagués fet
si hagués tret sa loteria).
Ala, Rosa: ho has sentit?
Pots estar desenganada,
que sense anar tan mudada,
has trobat un bon partit.
En camvi na Margalida
no deixant cap festa mai
i anant mudada an el ball
es romasa embadalida.

ROSA.—Pobre atlot! M'en sab greu;
sempre hem estades veinades
i pendrà grans rabiades
si yeu venir en Bartomeu.
Però, jo no hi vull pensar
que mal apler em posarè.
Amb això, jo que hi puc fer?
Jo no l'he anat a cercar!
Satisfeta puc estar
que me varen avisar
com era hora.

M. MARIA.— ¿E-hu veus ara?

Ves allà dins a ton pare,
que si no, mos cridarà. (Na Rosa s'en va)